

The background of the cover is a blue-toned illustration of a suspension bridge, likely the Brooklyn Bridge, at sunset. The sun is a bright, glowing orb in the left archway, casting a long shadow of the bridge's structure onto the walkway. Two men in silhouette are standing on the bridge's walkway, facing each other and shaking hands. The overall mood is dramatic and nostalgic.

La preqüela del best-seller internacional
TOTS DOS MOREN AL FINAL

AL FINAL MOR EL PRIMER

fanbooks

ADAM SILVERA

ADAM SILVERA

AL FINAL MOR EL PRIMER

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

Títol original: *The First to Die at The End*

© Adam Silvera, 2022

© de la traducció: Anna Puente Lluçà, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: novembre del 2022

ISBN: 978-84-19150-31-8

Dipòsit legal: B. 18.869-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

PART 1

Nit de Mort-Sobtada

*Tothom vol saber com ens ho fem per predir la mort.
Digueu-me una cosa: als pilots d'avió els pregunteu
per les lleis de l'aerodinàmica abans d'embarcar
o us limiteu a viatjar fins a la vostra destinació? Us animo
a deixar de preocupar-vos pel nostre coneixement sobre la mort i,
en comptes d'això, a pensar com voleu viure la vida.
La vostra destinació final podria ser més a prop
del que us penseu.*

JOAQUIN ROSA, CREADOR DE MORT-SOBTADA

30 de juliol de 2010

ORION PAGAN

22.10 h

Mort-Sobtada em podria trucar a mitjanit, però no seria la primera vegada que algú em diu que m'he de morir.

Fa anys que lluito contra una malaltia cardíaca greu, convivint amb la por de caure mort a terra si espremo la vida al màxim. Però un bon dia va aparèixer una organització anomenada Mort-Sobtada que assegurava que podia predir no només si estem a punt de morir, sinó també quan. Sonava com la premissa d'un dels meus relats, i és que la vida real no em somriu mai així. Però tot va començar a embalar-se i a tornar-se molt real quan el president dels Estats Units va convocar una roda de premsa en què va presentar el creador de Mort-Sobtada i va confirmar la seva habilitat per predir el destí.

Aquella nit em vaig registrar a Mort-Sobtada.

Ara només creuo els dits per no ser un dels primers de rebre la trucada de l'Últim Dia.

Si em toqués a mi, però, com a mínim sabria que el temps se m'acaba.

Fins llavors, espremeré la vida al màxim.

I el primer pas serà assistir a un esdeveniment únic a la vida: la inauguració de Mort-Sobtada.

Mort-Sobtada ha organitzat un fotimer de festes per tot el país. Crec que ho fan per animar la gent i aconseguir que s'il·lusionin per aquest sistema que canviarà la vida i la mort tal com

les coneixem. Les festes ja han arrencat a moltíssims llocs, com el moll de Santa Monica, Califòrnia, el parc del Mil·lenni de Chicago, Ohio, i el Sixth Street d'Austin, a Texas, només per enumerar-ne uns quants. Evidentment, jo soc al millor indret de tots: Times Square, cor de Nova York i llar de les primeres oficines de Mort-Sobtada. M'encanta la meva ciutat, però no m'hi trobareu mai, a Times Square, la nit de Cap d'Any: hi fa massa fred per a tanta xerinxola. Ara, però, estic la mar de bé, a punt de presenciar un fet històric en aquesta nit càlida d'estiu.

Em sembla increïble la fortuna que Mort-Sobtada s'ha gastat per tot el país. Només a Times Square ja n'hi ha per flipar. Les típiques pantalles gegants que sempre anuncien un milió de coses alhora, des de refrescos amb gas fins a programes de televisió o noves adreces web, aquesta nit mostren uns rellotges de sorra digitals de color negre, amb un fons blanc nuclear. Els rellotges tenen la part inferior gairebé plena, un compte enrere per indicar que les trucades de l'Últim Dia començaran a mitjanit. Però la imatge fa un efecte molt més potent. És com si el producte que ofereix Mort-Sobtada fos el temps en si mateix. I l'estratègia de màrqueting funciona, perquè la gent fa cua a les taquilles d'informació com si acabés de sortir a la venda el nou iPhone, i tot per parlar amb els encarregats d'atenció al client de Mort-Sobtada.

—Imagina't com seria treballar a Mort-Sobtada —dic.

La meva millor amiga, la Dalma, alça la vista del mòbil.

—Jo no podria.

—Jo tampoc. És com si amb cada trucada salvessis la vida d'algú, però també al contrari. Com pots dormir a la nit sabent que tothom amb qui has parlat aquell dia és mort?

—Sé que sempre tens la mort al cap, Orion, però ara mateix m'estàs matant.

—Tècnicament, tinc la mort al cor.

—Déu meu, t'odio. Aconseguiré feina a Mort-Sobtada només per poder-te trucar.

—Nah, si no pots viure sense mi.

No afegeixo que algun dia haurà de començar a viure sense mi. Al capdavall, ningú compta que viuré divuit anys més. Ni tan sols la Dalma, encara que no ho reconegui mai en veu alta i sempre parli de tot el que farem junts a la vida. Com quan somia en la meva primera signatura de llibres, sempre que em poso prou seriós per intentar que em publiquin el recull de contes supercurts o la novel·la que m'encantaria escriure si creguéis que viuré prou temps per acabar-la. O quan parla de com l'animarà mentre ella conquereix el món de la tecnologia. I de com ens farem la guitza quan portem algú a casa, cosa que sempre m'ha semblat inversemblant, perquè mai de la vida ens atreviríem a saludar un noi que ens semblés bufó i/o interessant. Si jo no tingués un cor idiota, podríem fer tot això i més.

M'he de centrar en el present. Potser no arribaré al futur, però puc viure l'ara.

I ara mateix costa bastant treure's la mort del cap (sí, aquesta vegada he dit «cap», i no «cor»), perquè ens acaba de passar per davant un paio de quaranta-tants anys amb un cartell que diu «Mort-Sobtada provocarà la fi del món». D'acord, molt bé, no és un fanàtic de Mort-Sobtada, però a què treu cap afirmar que té el poder de provocar la fi del món? És molt exagerat. De tota manera, l'home no està sol. Des que es va anunciar l'existència de Mort-Sobtada, a principis de mes, els pessimistes han estat donant la tabarra sobre temperatures extremes als oceans, tempestes arrasadores, terratrèmols i ciutats en flames. Ja entenc que les novel·les apocalíptiques i distòpiques estan molt de moda, però la gent hauria de respirar fondo i relaxar-se una mica.

Viure contínuament aterrit per la mort no és viure, i, tot i així, milions de persones viuen contínuament aterrides per la mort.

Com si el món s'estigués acabant de veritat.

Els darrers dies s'ha produït un rècord de pillatges als supermercats. Els saquejadors acumulaven menjar enllaunat, garrafes d'aigua i paper de vàter. Hi ha hagut massa matances, perquè les

condemnes a mort dels assassins no es faran esperar gaire si el món s'acaba tan aviat com prediuen aquests malastrucs. Però res té tant d'efecte com sentir històries sobre els que s'han llevat la vida perquè ens estem precipitant cap a un futur amb massa incògnites.

Em vaig empenyar, quan vaig sentir la notícia d'aquestes morts.

Com podia ser que Mort-Sobtada tingués accés a tanta informació i no evités els assassinats ni intervingués en els suïcidis? Pel que sembla, això no ha estat mai sobre la taula. Mort-Sobtada afirma que no pot precisar la causa de la mort d'una persona, només el seu Últim Dia, per tal de preparar-la. I, malauradament, un cop el nom d'una persona apareix al seu sistema misteriós, el seu destí queda escrit a la pedra..., i al cap d'uns dies, al marbre.

Potser Mort-Sobtada no és omniscient, però m'alleuja l'ansietat de meravella. Si no rebo la trucada de l'Últim Dia, viuré al màxim en comptes de donar voltes i més voltes i més voltes a cada maleïda cosa que faig, atemorit per si el meu cor s'empipa i em provoca un infart. A més a més, no em tornaran a enxampar amb la guàrdia baixa quan un ésser estimat es mori. Sense anar més lluny, jo tenia nou anys quan els meus pares van anar a una reunió al centre de la ciutat i van morir després que un avió s'estavellés contra la torre sud del World Trade Center. En aquella època no existia Mort-Sobtada, evidentment, però des de llavors em persegueix el dubte de si els meus pares devien tenir un moment de lucidesa en què van veure clar que estaven a punt de morir.

M'espolso aquests pensaments devastadors i els enterro al fons del cervell.

Mort-Sobtada s'assegurarà que mai se'm torni a negar un comiat.

Més ben dit, l'oportunitat d'acomiar-me.

Sé que no tinc tot el temps del món, ho noto dins el cor.

He de viure primeres vegades (o fins i tot últimes) mentre pugui.

VALENTINO PRINCE

22.22 h

Mort-Sobtada no em pot trucar, perquè no m'he registrat per rebre els seus serveis. I encara que fos així, tampoc no em trucaria, perquè la meva vida tot just comença.

Per damunt de tot, avui tinc la sensació de tornar a néixer.

Sembla un acudit, que algú que ha viscut tota la vida a Phoenix, Arizona, reneixi de les seves cendres. Ha arribat el moment de tornar a començar, ni més ni menys que a Nova York. De la vall del Sol a la Gran Poma. Fa tant de temps que somio aquesta ciutat que, després d'imprimir el meu bitllet d'avió a l'aeroport i veure PHX → LGA, m'he desmuntat i m'he posat a plorar. Aquell bitllet només d'anada era el símbol que mai més no hauria de tornar a veure els pares. Que podria construir una nova llar amb la meva germana bessona.

Segurament no hauria d'haver reservat el seient de la finestra. He fet tots els possibles per mantenir-me serè mentre l'avió accelerava per la pista i s'enlairava cap al cel, però resulta que, en el meu cas, «fer tots els possibles» queda molt curt. A mesura que els edificis, les carreteres i les muntanyes s'empetiten davant dels meus ulls, jo plorava dalt dels núvols. El meu veí de seient em jutjava amb la mirada, sense cap mena de dubte. Això m'ha fet desitjar encara més que la meva germana hagués estat asseguda al meu costat, tal com hauria fet si no li hagués sorgit una oportunitat de feina a l'últim minut. Per sort, la Scarlett agafarà el primer vol nocturn per afegir-se al pis nou.

Al cap de cinc hores, quan Nova York s'ha fet visible a la llunyania, ja m'he sentit com a casa, malgrat no haver posat mai un peu en cap d'aquells parcs ni gratacels. Després d'aterrar he arrossegat les maletes cap a la cua dels taxis, on tothom que s'esperava semblava amargat de la vida. Jo estava emocionadíssim de poder pujar per fi als clàssics taxis grocs que havia vist a la tele i fent de teló de fons als anuncis de les revistes. El conductor es deu haver ensumat que no havia estat mai aquí, perquè no he pogut apartar la vista de l'ambient del carrer. La primera vegada que he trepitjat la vorera m'ha semblat una escena de pel·lícula, com si de sobte s'haguessin de disparar un munt de flaixos. Ja hi haurà temps per a això més endavant.

Per aquesta nit, per ara, ja em puc considerar novaiorquès.

O potser m'hauré d'esperar que el propietari em rebí al pis i em doni la clau per assegurar-me que no m'han estafat amb aquest apartament que vaig trobar a Craigslist. Mentre espero, assimilo la meua petita cantonada de l'Upper East Side. Hi ha una pizzeria diminuta just al costat que intenta atraure'm cap a dins amb l'olor de les cabeces d'all. Les botzines dels cotxes m'obliguen a desviar l'atenció cap al carrer, on un home tan vell que podria ser el meu avi parla per telèfon a crits per fer-se sentir per damunt de la música que surt a tot volum del bar de la cantonada.

Aquesta ciutat és escandalosa, i m'encanta.

Em pregunto si mai enyoraré el silenci del meu antic barri.

La porta s'obre darrere meu i veig un home que només porta una samarreta imperi, uns pantalons curts de bàsquet i unes sabatilles d'anar per casa. Du un mostatxo frondós i té uns cabells negres esclarissats. Em mira malament.

—Entres? —pregunta.

—Hola, em dic Valentino. Soc un llogater nou.

L'home m'assenyala les maletes.

—Es nota.

—Estic esperant el propietari.

Ell assenteix, però no marxa. Com si esperés que passi cap a dins.

—Ets en Frankie?

Torna a assentir.

—Encantat —dic.

Em fa una encaixada a contracor.

—Penses moure't o què?

Ja m'havien advertit que no tots els novaiorquesos serien amables amb mi, però potser en Frankie està cansat. Ben mirat, és força tard. Agafo les maletes i entro a l'edifici. La nit és càlida, però un cop dins entenc per què en Frankie va vestit com si fos un paio d'Arizona que va a buscar el diari de bon matí. Hi fa tanta calor que sembla que m'hagi ficat al forn de la pizzeria del costat. El passadís és estret, pintat d'un groc mostassa que no resulta agradable a la vista, però respecto la tria. Hi ha bústies d'acer collades a la paret, paquets a terra a l'espera que algú els reculli i una paperera d'on sobreix el correu comercial, inclosos pamflets de Mort-Sobtada. Dedueixo que molts dels residents d'aquest edifici no estan registrats per rebre la trucada de l'Últim Dia. Jo, personalment, tampoc no ho estic, perquè els meus pares són uns escèptics absoluts, però aquesta mania és un dels trets heretats que necessito abandonar.

En Frankie s'atura a mig camí del primer tram d'escalas.

—On és, l'altra?

—L'altra què?

—La teva bessona.

—Ah, arribarà demà al matí.

En Frankie continua pujant:

—Si t'han d'arribar més caixes grans, assegura't de pujar-les sense fer males postures. Tinc l'esquena adolorida de portar els teus paquets escales amunt.

—Em sap molt de greu.

Vaig haver d'enviar unes quantes coses abans d'hora, com un matalàs inflable, mantes, tovalloles, olles i paelles. Tot i això, crec

que les principals responsables del mal d'esquena d'en Frankie van ser les cinc caixes de roba, sabates i accessoris, tan essencials com assegurar-me que tindria un lloc on dormir fins que no arribi el matalàs definitiu, dimarts que ve.

—Que està espatllat, l'ascensor?

—Des que mon pare regentava aquest lloc —diu en Frankie.

Ja. No sé fins a quin punt és legal anunciar que l'edifici té ascensor, si és purament decoratiu, però penso treure'n el màxim partit. Els anys que he passat fent exercici al petit gimnàs domèstic de la meva família m'han preparat per a aquesta vida. Estiro les maletes escales amunt. Sé que pesen vint-i-cinc quilos cadascuna perquè les he hagut de pesar a l'aeroport. En Frankie no mou ni un dit per ajudar-me, i no passa res. Quan som al tercer tram d'escales recordo que el meu nou apartament és al sisè pis. La suor se m'acumula a la part baixa de l'esquena i penso que em podré estalviar els exercicis de cames cada vegada que vagi al gimnàs. Un cop dalt ja no em queda alè, però... No, cap però, de fet. Tot plegat forma part del procés d'iniciació a la ciutat. Res no em fa sentir més novaiorquès que poder dir que visc en un sisè pis sense ascensor a l'Upper East Side.

En Frankie no fa cap gest cerimonial quan em guia cap a l'apartament 6G. Cap «benvingut a l'edifici», cap felicitació per haver-me mudat lluny de casa per primer cop. Es limita a obrir la porta i jo el segueixo cap a dins. Deixo les maletes al rebedor estret. El bany es troba just a l'esquerra, i malgrat que sé que hi passaré hores cada setmana portant a terme les meves extensives rutines facials, m'interessa explorar l'espai on viuré la major part del temps. El parquet grinyola sota les botes quan entro a l'estudi. Les caixes que vaig enviar estan apilades contra la paret de l'esquerra, on tinc pensat posar el llit. Hi ha dues finestres que donen al carrer i una tercera damunt l'aigüera de la cuina, des d'on es veu la casa del veí. Cap problema. Aquesta setmana compraré cortines.

Tot i això, l'inconvenient més gran són les dimensions minúscules de l'apartament. La Scarlett i jo pretenem viure dels diners que

els nostres pares reservaven perquè poguéssim anar a la universitat i fer realitat els nostres somnis (treballar de model i de fotògrafa, respectivament). Tenim l'esperança de poder allargar-los tant com sigui possible. Per això només hem pogut llogar un estudi.

—A les fotos del web semblava més gran —dic.

—Les vaig fer jo, aquelles fotos —diu en Frankie.

—Eren molt boniques. Estàs segur que vas pujar les fotos del pis corresponent? Esperàvem que fos més espaiós.

En Frankie se'm queda mirant.

—Teníeu l'opció de venir-lo a veure abans de llogar-lo.

—Jo encara no vivia aquí. Acabo d'arribar.

—No és problema meu. Tu i la teva germana vau compartir úter. Us en sortireu.

Esperem que l'apartament s'expandeixi per respondre a les nostres necessitats tal com ho va fer l'úter de la nostra mare.

Afortunadament per a en Frankie, no soc de plantar cara. No puc dir el mateix de la Scarlett, però aquesta lliçó ja l'aprendrà quan la conegui. Mirant-ho pel cantó positiu, tot just és la meva primera nit a Nova York i ja s'està coent una enemistat històrica amb el propietari del meu pis. El lloguer és per a un any, i estic segur que al final de tot tindrè un munt d'anècdotes per explicar als meus nous amics sobre aquesta època de la meva vida.

Se sent un truc a la porta i entra un nen. No tinc gens de traça a endevinar edats. És molt alt per tenir cinc anys o molt baixet per tenir-ne deu? Em resulta familiar, però no l'acabo d'ubicar.

Porta pijama i em saluda amb la mà.

—Ets el nostre veí nou? —pregunta amb un somriure.

—Sí. Em dic Valentino.

—Jo soc en Paz.

—Quin nom més guai, Paz.

—És el diminutiu de Pazito, però només la mama em diu així. El teu nom també m'agrada.

És la millor benvinguda de tota la nit. Abans no li pugui do-

nar les gràcies, m'adono que en Frankie fulmina en Paz amb la mirada.

—Com és que estàs llevat? —pregunta en Frankie.

—Tinc por de Mort-Sobtada.

En Frankie es frega els ulls.

—Mort-Sobtada no existeix. Ves a dormir.

A en Paz se li neguen els ulls de llàgrimes.

—D'acord, papa.

Se'n va cap a la porta arrossegant els peus i mirant per sobre l'espatlla, com si esperés que el seu pare canviés d'opinió. No res. El nano travessa el passadís sense pronunciar ni mitja paraula.

Em moro de ganes de cridar en Paz i consolar-lo sobre Mort-Sobtada, però sospito que no em convé desautoritzar en Frankie davant seu. Ja es presentarà alguna altra oportunitat.

—Quin nen més maco —dic.

En Frankie no torna a fer cap més referència a en Paz. Es limita a deixar dos jocs de claus al marbre de la cuina.

—La clau gran és per a la porta de l'apartament, la mitjana per a la porta del carrer i la petita per a la bústia. Jo visc al final del passadís, però no truquis abans de les nou ni després de les cinc.

—Entesos. Moltíssimes gr...

En Frankie se'n va i tanca la porta.

—...àcies, Frankie —dic al no-res.

L'estudi no em sembla més gran ara que en Frankie ha marxat, però, gràcies a Déu, la gelor ha desaparegut de l'ambient.

Miro l'hora: són les 22.31 h. Tinc ganes de fer una videotrucada amb la Scarlett. A Nova York anem tres hores més avançats que a Arizona, o sigui que li trucaré ara amb l'esperança d'enganxar-la abans que marxi a fotografiar la gran festa de Mort-Sobtada que tindrà lloc a Phoenix. Aquesta feina ens servirà per pagar el lloguer d'un mes i gastar-nos el que sobri en bitllets de transport i àpats modestos. M'assec al marbre de la cuina mentre espero que la Scarlett l'agafi i veig en Frankie per la fines-

tra. Per descomptat que havia de ser el seu, l'apartament que es veu des d'aquí. En Frankie agafa una cervesa de la nevera. Tant de bo sigui dels que s'adormen amb l'alcohol i no pas dels que es posen violents, perquè ja l'he trobat força insuportable d'entrada.

La Scarlett m'agafa la trucada, i el simple fet de veure-li la cara ja em fa sentir millor.

—Val! —La Scarlett repenja el mòbil a la pica del lavabo mentre es maquilla—. Ets a la casa nova?

—Ja ho crec que sí.

—Ensenya-me-la! Ensenya-me-la!

Giro la càmera per revelar l'espai on viurem. De seguida estic.

—Soc jo o...?

—No. És més petita que a l'anunci.

—El preu del lloguer també s'ha encongit?

—El propietari ha dit, literalment, que com que vam compartir úter, ens en sortirem.

—Si tingués temps per deixar estar el rímel i girar els ulls en blanc, ho faria. D'aquí a un minut he de marxar espetegada. Sisplau, digue'm que aniràs a Times Square.

Entre l'encàrrec de la Scarlett i la immensa campanya publicitària en què faré de model, els nostres somnis s'han interposat als plans de celebrar la Nit de Mort-Sobtada junts. Però això no ha impedit que la Scarlett em pressioni perquè assisteixi a la festa de Mort-Sobtada a Times Square.

—No ho sé, Scar. El jet lag...

—Moooc —fa la Scarlett, com si fóssim en un concurs de televisió—. Resposta incorrecta. Has perdut tres hores, però no estàs cansat. Rebot.

—Igualment hauria de descansar per a la sessió fotogràfica de demà.

—Estaràs massa nerviós per adormir-te, Val. Per tant, en comptes de passar la nit del lloro en un matalàs inflable barat,

ves a viure de primera mà el que serà o bé un esdeveniment històric o bé la broma pesada més gran que s'hagi fet mai en aquest país.

—M'encantaria veure la cara dels pares si Mort-Sobtada resulta existir de veritat.

—A mi també, però no penso quedar-me per fer-los una foto.

—Vindràs directa, després de la festa?

—I tant que sí. Sobretot després que t'hagin tractat d'aquella manera, abans.

Encara estic una mica en xoc. És com la fiblada que sento quan em grato els colzes i els genolls després d'haver caigut quan surto a córrer.

—T'agraeixo la solidaritat.

—Seria una bessona i una persona horrible si no em posés de part teva. Però no els donem aquest poder i deixem de pensar en ells aquesta nit. O no hi pensem mai més. En un futur molt proper, seran incapaços d'ignorar-te quan la teva cara aparegui per tot el país, incloses les seves revistes.

—Segur que cancel·laran la subscripció.

—I això voldrà dir que has guanyat. Ara ves a Times Square abans no l'ocupis també amb la teva cara.

Agafo aire, conscient que té raó.

—Tant de bo fossis aquí amb mi.

—A mi també m'hauria agradat, però amb els diners que guanyaré aquesta nit compraré seients de primera fila per al nostre primer espectacle de Broadway.

—Deus voler dir que pagaràs el lloguer d'un mes, no?

—Hem de viure una mica.

—Crec que això seria viure molt.

—Ho dius com si fos dolent, Val.

—Ben vist.

He marxat de casa perquè la vida amb els pares s'havia tornat asfixiant des que vaig sortir de l'armari. M'han fet sentir com un foraster a casa meva. Em pensava que canviaria alguna cosa

quan he travessat la sala d'estar arrossegant les maletes, però no han dit res, ni tan sols quan la Scarlett els ha advertit que era la seva última oportunitat abans que marxéssim cap a l'aeroport. Ells han callat, com si només tinguessin una filla. Jo m'he quedat mirant la creu de la porta del carrer, preguntant perquè caigués quan tanqués de cop i deixés enrere aquella vida.

La llibertat ha de ser alliberadora, però això no vol dir que no et pugui entristir profundament.

Ara faré el meu propi camí.

—Ves-me informant sobre la teva festa —demano a la Scarlett.

Ella agafa la jaqueta i apaga el llum.

—Parlant del tema, hauria d'haver sortit fa cinc minuts. T'estimo.

—Jo t'estimo igual —dic. És la nostra expressió preferida de bessons—. Ves amb compte a la carretera.

—Sempre!

Sí que és veritat, sempre condueix amb molta precaució. No es pot dir de tothom.

El maig passat, la Scarlett va estar a punt de morir per culpa d'un conductor temerari. Em vaig veure obligat a imaginar-me aquest món aterridor sense la seva llum, una cosa que no havia experimentat des dels dos minuts que van passar entre el meu naixement i el seu. Mai més tornaré a viuré sense ella. Fins i tot ara em sento estrany pel fet que la Scarlett no sigui a Nova York. Però em conformo sabent que està sana i estàlvia a Phoenix. Preferiria que visquéssim a planetes de distància si així em poguéssim assegurar que encara respira a l'altra punta de la galàxia.

Una operació va salvar la vida de la meva germana, tot i que els nostres pares afirmen que va ser cosa de Nostre Senyor. En aquell moment vaig donar les gràcies als metges i a Déu, però darrerament les forces misterioses m'estan costant una mica. Això inclou Mort-Sobtada, una organització que espera obtenir la nostra confiança sense oferir proves reals. Una part de mi vol

creure-hi, i l'altra part sap de primera mà fins a quin punt la fe pot ser contraproductiu. A diferència dels meus pares, estic obert a canviar de mentalitat per deixar enrere la por de perdre la meva germana de cop i volta. Potser d'aquí uns dies en tindrem més informació.

Que Déu beneeixi aquells...

M'aturo, encara replantejant-me tot el que tinc dins el cap i dins el cor.

Bona sort a aquells que, bàsicament, es convertiran en els conillets d'Índies de Mort-Sobtada.

Pel que fa a mi, he renascut i ara començo una vida nova.